

Η ευχή

Ο Ερλ είναι μια μικρή κουκουβάγια που έχει στο πρόσωπό του ζωγραφισμένη μια καρδιά.

«Όλες οι κουκουβάγιες της οικογένειάς μας έχουν. Είναι κομμάτι της ταυτότητάς μας», του εξήγησε η μητέρα του ένα ξημέρωμα που τον είδε να επεξεργάζεται την αντανάκλασή του στο νερό. «Τι άλλο έχει η οικογένειά μας;» ρώτησε με αγωνία ο Ερλ.

«Έχει τη γνώση και τη σοφία.
Όλα τα ζώα του δάσους
μας συμβουλευόνται εδώ και
αμέτρητες γενιές.
Σχεδόν από τότε που ο
άνθρωπος μπορούσε να μιλήσει
μαζί μας.
Είναι μεγάλη τιμή και ευθύνη»,
ολοκλήρωσε η μητέρα προτού
πέσει για ύπνο,
καθώς οι πρώτες ακτίνες του
ήλιου ξυπνούσαν την πανίδα
και τη χλωρίδα της μικρής τους
γειτονιάς.

Οι κατεργάρηδες του δάσους

Τα πράγματα δεν πηγαίνουν έτσι ακριβώς όπως τα φανταζόταν με τόση σιγουριά ο Ερλ. Όσο περνάει η ώρα αρχίζει και αντιλαμβάνεται την αίσθηση του χώματος κάτω από τα πόδια του. Κοντά στα δέντρα φαίνεται να είναι πιο υγρό ενώ εκεί που δεν το σκεπάζει κάποια φυλλωσιά πιο στεγνό. Οι πέτρες πληγώνουν και ενοχλούν τα πόδια του. Τον δυσκολεύουν στο περπάτημα. Σταματάει και δοκιμάζει ξανά τα φτερά του. Ακόμη δεν μπορεί να πετάξει.

Το δάσος είναι πιο μεγάλο απ' ό τι είχε υπολογίσει. Το μονοπάτι που ακολουθεί με ευλάβεια τόση ώρα διακλαδίζεται εμπρός του. Επάνω στο χώρισμα της διχάλας ένα ρακούν και μια αλεπού περιεργάζονται ένα αντικείμενο με μεγάλη προσοχή.

«Κοίτα πόσο γυαλιστερό είναι! Πώς μπορεί ένα τόσο όμορφο αντικείμενο να κάνει τόσο πολύ ζημιά;» αναρωτιέται το ρακούν εξετάζοντας έναν ασημένιο σκαλιστό σουγιά που είχε πέσει πριν από λίγο από τον Κυνηγό.

Ο Ερλ προσπερνά χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία στα δύο ζώα και στέκεται μπροστά στη διχάλα. Η αλεπού και το ρακούν τον χαιρετούν, όμως εκείνος τους αγνοεί και συγκεντρώνεται για να διαλέξει τη σωστή κατεύθυνση.

